RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 98.860 van 13 september 2001
in de zaak A. 66.515/VII-15.365.

In zake : Paul VAN HEES,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. CRIVITS en C. PERSYN,
kantoor houdende te BRUGGE,
Komvest 48,

tegen :

Het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen,
gevestigd te BRUSSEL,
Jan Jacobsplein 6.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Paul VAN HEES op 22 november 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing zonder gekende datum doch gemeld aan de raadsman van verzoeker bij gewone brief dd. 05.10.1995 en met kenmerk 21-VOB-REV/355/460722.249.09 van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna het R.S.V.Z. genoemd), waarbij door het RSVZ wordt verzaakt aan de betaling door verzoeker van de verhogingen ad 119.724 fr. over het eerste tot derde kwartaal 1985 wegens laattijdige betaling van de sociale bijdragen, doch waarbij niet wordt verzaakt aan de betaling door verzoeker van de verhogingen ad 78.403 fr. over het vierde kwartaal 1985 tot het vierde kwartaal 1986";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 10 april 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE VISSCHER die, loco advocaat C. PERSYN verschijnt voor de verzoeker;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de vordering strekt tot de vernietiging van een beslissing van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen waarbij, met toepassing van artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, aan de betaling van de verhogingen verschuldigd wegens laattijdige betaling van de sociale bijdragen over het vierde kwartaal 1985 tot en met het vierde kwartaal 1986, ten bedrage van 78.403 fr., niet wordt verzaakt;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de bevoegdheid van de Raad van State in deze zaak betwist; dat zij aanvoert dat een geschil betreffende de verzaking aan verhogingen op verschuldigde sociale bijdragen, overeenkomstig artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten behoort en dat bovendien volgens een vaste rechtspraak de arbeidshoven en -rechtbanken eveneens bevoegd zijn om te oordelen over de toepassing van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.1.2. Overwegende dat de verzoeker dienaangaande in zijn memorie van wederantwoord stelt dat in casu de Raad van State exclusief bevoegd is, dat de beoordeling in rechte en ten gronde nopens de toepassing van de wet van 29 juli 1991 geenszins tot de exclusieve bevoegdheid van welke rechtsinstantie ook behoort, dat de vraag naar de rechtsgeldigheid van de toepassing van deze wet geenszins de bevoegdheid ratione materiae van de rechtbanken en hoven determineert, en dat ook de Raad van State de toepassing van deze wet kan beoordelen;

2.1.3. Overwegende dat de verzoeker in zijn laatste memorie volhardt dat in casu de Raad van State exclusief bevoegd is, dat hij aanvoert dat er geen betwisting mogelijk is dat de kwestieuze beslissing een eenzijdige rechtshandeling met individuele draagwijdte is die uitgaat van een Belgische administratieve overheid, zijnde een orgaan of instelling van in casu het nationaal bestuur, belast met een openbare dienst en niet-behorende tot de wetgevende of rechterlijke macht, dat het orgaan of de instelling beschikt over beslissingsbevoegdheid, dat het aldus een deel van het openbaar gezag uitoefent en uitvoerbare maatregelen treft, dat er geen administratief beroep tegen de beslissing voorzien is, dat hieruit volgt dat de Raad van State overeenkomstig artikel 14, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in beginsel bevoegd is en dat onderhavig beroep in beginsel ontvankelijk is, behoudens aanduiding van een bijzondere rechtsmacht in de wet; dat wat betreft de stelling van de Eerste Auditeur-verslaggever, die op grond van artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek de arbeidsrechtbanken aanduidt als bevoegde rechtsmacht, de verzoeker repliceert dat voormelde bepaling handelt over geschillen betreffende de plichten die voortvloeien uit de wetten en verordeningen inzake het sociaal statuut der zelfstandigen, waar het huidige geschil een administratieve rechtshandeling betreft waarbij de rechtsonderhorige (de verzoeker) van rechtswege geen subjectief recht op vrijstelling kan laten gelden terwijl, omgekeerd, de kwestieuze overheid (de verwerende partij) geen plicht tot vrijstelling heeft, zelfs niet wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn, vermits de verwerende partij op discretionaire wijze oordeelt, weze het met inachtneming van alle beginselen van behoorlijk bestuur, dat de aanspraken van de verzoeker niet door de wet worden toegekend, doch door de wet aan het discretionaire oordeel van het bestuur worden overgelaten, en dat niet de arbeidsgerechten doch de Raad van State bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen de bestreden beslissing;

2.1.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat het geschil betrekking heeft op de inhoud van het schrijven waarbij aan de verzoeker kennis werd gegeven van de gedeeltelijke verzaking door het Rijksinstituut van de verhogingen door de verzoeker verschuldigd wegens laattijdige betaling van de sociale bijdragen in het kader van het sociaal statuut der zelfstandigen, dat het geschil dienvolgens de toepassing van het sociaal statuut der zelfstandigen op het vlak van de verplichtingen in het raam van dit statuut betreft, en dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 581, 1° van het Gerechtelijk Wetboek dit geschil wel degelijk tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten behoort;

2.2.1. Overwegende dat de artikelen 44 en 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967, houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen bepalen :

"Art. 44.

§ 1 Indien de onderworpene, op het einde van het kwartaal, de bijdrage niet betaald heeft die hij voor dat kwartaal verschuldigd is, wordt deze of het gedeelte ervan dat niet betaald werd, naargelang het geval, verhoogd.

Zolang die bijdrage niet volledig is betaald, wordt, bij het verstrijken van elk volgend kalenderkwartaal, op die bijdrage of op het gedeelte ervan dat niet betaald werd, naargelang het geval, de verhoging opnieuw toegepast.

De verhoging bedraagt 4 pct. bij het verstrijken van elk kalenderkwartaal gelegen voor 1989 en 3 pct. bij het verstrijken van elk kalenderkwartaal gelegen na 1988.

Deze verhoging wordt voor de laatste maal in rekening gebracht bij het verstrijken van het kalenderkwartaal dat datgene voorafgaat in de loop waarvan de onderworpene voor de arbeidsrechtbank gedagvaard wordt tot betaling van die bijdrage of van het gedeelte ervan dat niet betaald werd, naargelang het geval.

§ 2 Wanneer een onderworpene aansloot bij een sociale verzekeringskas binnen de termijn van negentig dagen bedoeld in artikel 9, wordt de in § 1 bedoelde verhoging, wat de eerste twee kwartaalbijdragen betreft die de betrokkene verschuldigd is, voor de eerste maal toegepast bij het verstrijken van het kalenderkwartaal dat volgt op datgene waarin de sociale verzekeringskas aan de onderworpene het vervaldagbericht heeft verstuurd dat erop betrekking heeft.

§ 3 Wanneer een regularisatie dient te geschieden na een begin of een hervatting van beroepsbezigheid of ingevolge een rechtszitting in de vaststelling der bijdragen, wordt de in § 1 bedoelde verhoging voor de eerste maal op het onbetaald gebleven gedeelte van het bijdrage-supplement toegepast, bij het verstrijken van het kalenderkwartaal dat volgt op datgene in de loop waarvan de sociale verzekeringskas aan de onderworpene de bijdrage-afrekening heeft verstuurd welke uit die regularisatie voortspruit.

Wanneer echter, bij begin of hervatting van beroepsbezigheid, de aansluiting bij een sociale verzekeringskas plaatsvindt na 31 december van het derde kalenderjaar dat volgt op datgene waarin de beroepsbezigheid aanving of hervat werd, zijn de in § 1

bedoelde verhogingen verschuldigd vanaf het eerste kwartaal onderwerping en ze worden toegepast op de bijdragen naar behoren vastgesteld overeenkomstig artikel 41.

§ 4 De in dit artikel bedoelde verhogingen zijn van ambtswege, zonder ingebrekestelling, verschuldigd.

§ 5 De in dit artikel bedoelde verhogingen worden terugbetaald in de mate waarin zij betrekking hebben op bijdragen waarvan, na regularisatie, blijkt dat ze aan de onderworpene dienen terugbetaald."

"Art. 48.

De betaling van de in de artikelen 44 en 44bis bedoelde verhogingen kan geheel of ten dele verzaakt worden :

1° wanneer de schuldenaar zich kan beroepen op een geval van overmacht;

2° wanneer de schuldenaar, ter wille van de speciale aard van de uitgeoefende bezigheid, zich te goeder trouw kan beschouwen als niet onderworpen zijnde aan het koninklijk besluit nr. 38;

3° in andere (behartigenswaardige) gevallen.

Het Rijksinstituut beslist over de verzaking";

dat artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

"De arbeidsrechtbank neemt kennis :

1° van geschillen betreffende de verplichtingen die voortvloeien uit de wetten en verordeningen inzake sociaal statuut, familiale uitkeringen, verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en uitkeringen inzake rust- en overlevingspensioen ten voordele van de zelfstandigen";

2.2.2. Overwegende dat de beslissing tot het verzaken aan de betaling van de bedoelde bijdrageverhogingen blijkens de duidelijke tekst van artikel 48 van het meervermelde koninklijk besluit van 19 december 1967 kadert in een discretionaire beoordelingsbevoegdheid van het Rijksinstituut ; dat het voorliggend geding dan ook niet kan beschouwd worden als betrekking hebbend op een "verplichting" als bedoeld in artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek; dat het wel betrekking heeft op een administratieve rechtshandeling als bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat het feit dat ook de arbeidsgerechten bevoegd zijn om te oordelen over de toepassing van de formele motiveringswet, geen uitstaans heeft met de vraag of een geschil als het voorliggende qua voorwerp tot de bevoegdheid van die gerechten, dan wel van de Raad van State behoort ;

3. Overwegende dat het auditoraatsverslag is beperkt tot de vaststelling van de onbevoegdheid van de Raad van State; dat er dienvolgens grond is om een aanvullend onderzoek van de zaak te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangeduide lid van het Auditoraat wordt gelast met het aanvullend onderzoek.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien september tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**